

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 27/2020
10.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр. 678/20 од 21.10.2020. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Ваљеву 11-Пр.бр. 10936/18 од 16.10.2019. године и Прекршајног апелационог суда 16 Прж. број 4280/20 од 08.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ.бр. 678/20 од 21.10.2020. године, као основан, па се преиначују правноснажне пресуде Прекршајног суда у Ваљеву 11-Пр.бр. 10936/18 од 16.10.2019. године и Прекршајног апелационог суда 16 Прж. број 4280/20 од 08.07.2020. године, тако што Врховни касациони суд, према окривљеном АА из .., на основу члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима, **ОБУСТАВЉА** прекршајни поступак за прекршај из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, због наступања застарелости за вођење прекршајног поступка.

Трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Ваљеву 11-Пр.бр. 10936/18 од 16.10.2019. године, окривљени АА оглашен је одговорним да је дана 08.02.2018. године учинио прекршај из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини, суд ће посебним решењем одлучити о начину извршења неплаћене новчане казне. Одлучено је о трошковима прекршајног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Прекршајног апелационог суда 16 Прж. број 4280/20 од 08.07.2020. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и преиначена пресуда Прекршајног суда у Ваљеву 11-Пр.бр. 10936/18 од 16.10.2019. године, у делу одлуке о

новчаној казни, тако што је окривљени АА за прекршај из члана 330. став 1. тачка 23. Закона о безбедности саобраћаја на путевима осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а уколико то не учини, суд ће посебним решењем у смислу одредбе члана 315. Закона о прекршајима одлучити о начину извршења казне. У преосталом делу првостепена пресуда остала је неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости ПТЗ.бр. 678/20 од 21.10.2020. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима и повреде материјалног права из члана 265. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исте преиначи тако што ће према окривљеном АА, обуставити прекршајни поступак и одлучити да трошкови прекршајног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

На седници већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима обавестио Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба прекршајног поступка у смислу члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима и повреду материјалног права у смислу члана 265. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима.

Наиме, изреком првостепене пресуде, радња прекршаја која је окривљеном стављена на терет, описана је на следећи начин: „Што је дана 08.02.2018. године у 08,52 часова, управљајући путничким возилом ... возач непознатог идентитета се кретао ... чиме је извршио прекршај из члана 332. став 1. тачка 8. ЗОБС-а на путевима, а власник наведеног возила АА до дана 03.08.2018. године није поступио по захтеву полицијског службеника и у остављеном року од 8 дана (позив примљен дана 25.07.2018. године) иако је био у обавези, није доставио потпуне и тачне податке лица на основу којих се на неспоран начин може утврдити да је то лице управљало возилом дана 08.02.2018. године у 08,52 часова“ чиме је поступио противно члану 247. став 1. ЗОБС-а на путевима, и учинио прекршај из члана 330. став 1. тачка 23. истог закона.

У образложењу своје пресуде, првостепени суд наводи да је увидом у фотокопију повратнице позива утврђено да је позив адресиран на адресу окривљеног и уредно достављен дана 25.07.2018. године, као и да наводи одбране окривљеног да није био обавештен о позиву нису прихваћени из разлога што је позив стигао на адресу окривљеног у његов објект и примило га је лице које од стране окривљеног овлашћено за пријем писмена (страна 2 став 4 и 5 образложења првостепене пресуде).

Из наведеног произилази да окривљени није лично примио позив дана 25.07.2018. године, који му је упућен од стране полицијског службеника ПС Ваљево да

достави податке о идентитету лица које је управљало возилом и учинило прекршај, већ је тај позив примило друго лице.

Имајући у виду да позив окривљеном АА да, у остављеном року од 8 дана од дана пријема позива полицијском службенику ПС Ваљево достави податке о идентитету лица које је управљало возилом, није достављен лично окривљеном, већ трећем лицу, односно да достављач уопште није позив доставио окривљеном, што је супротно одредби члана 75. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да је лично достављање обавезно када од дана достављања почиње да тече рок који не може да се продужи и да је лично достављање обавезно када је то законом предвиђено, то је нејасан став другостепеног прекршајног суда да је првостепена одлука правилна и да је окривљеном уредно достављен позив дана 25.07.2018. године.

Обзиром да првостепени прекршајни суд у својој одлуци уопште није навео разлоге о одлучној чињеници да ли је окривљени лично примио позив, од чијег пријема и тече његова обавеза (рок) за достављање података, док је другостепени суд у образложењу своје одлуке у односу на чињеницу да окривљени није примио лично позив навео потпуно нејасне разлоге, прихватајућу разлоге првостепеног суда, то су првостепени и другостепени прекршајни суд учинили битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. Закона о прекршајима, јер нису навели разлоге о одлучним чињеницама - да ли је и када окривљеном као власнику путничког возила достављен позив да непосредно или у писаној форми у остављеном року достави податке о идентитету лица које је управљало тим возилом.

Имајући у виду радњу извршења предметног прекршаја – а која се односи на достављање података о идентитету лица које је управљало возилом у року од 8 дана од дана пријема позива, при чињеници да из списка предмета јасно произилази да окривљени није лично добио позив, то су прекршајни судови у конкретном случају погрешно применили и одредбе којима се одређује да ли је радња за коју се окривљени гони прекршај, на који начин су учинили и повреду материјалног права у смислу члана 265. став 1. тачка 1. Закона о прекршајима.

Због учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка и повреде материјалног права, на које се основано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је поднети захтев усвојио из којих разлога би побијане правноснажне пресуде требале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Међутим, како је окривљени прекршај који му је стављен на терет, према изреци првостепене пресуде, учинио дана 03.08.2018. године, то је дана 03.08.2020. године, наступила апсолутна застарелост вођења прекршајног поступка, сходно одредби члана 84. став 1. и став 7. Закона о прекршајима.

Одредбом члана 84. став 1. Закона о прекршајима, прописано је да се прекршајни поступак не може покренути нити водити ако протекне једна година од дана када је прекршај учињен, а одредбом става 7. истог члана прописано је да покретање и вођење прекршајног поступка застарева у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост.

Сходно изнетом, како се застарелост прекршајног гоњења рачуна од дана учињеног прекршаја, то је у конкретном случају застарелост наступила дана 03.08.2020. године, из којих разлога је Врховни касациони суд преиначио побијане пресуде, тако што је прекршајни поступак против окривљеног АА обуставио на основу члана 287. став 4. у вези члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима.

Имајући у виду да је против окривљеног обустављен прекршајни поступак, то је Врховни касациони суд одлучио да трошкови прекршајног поступка падају на терет буџетских средстава суда, на основу члана 141. став 2. Закона о прекршајима.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца основан, те ја на основу члана 286. став 1. и члана 287. став 4. у вези члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар - саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић